

domme. Man har sagt, at den Ting var saa vigtig, at hele det moralske og humane Hensyn og alt saadant maatte sættes til Side. Imidlertid har det nu vist sig, at denne Begrundelse ikke holder Stik. Det har vist sig, at denne Reglementering med tilhørende Lægevisitation ikke i Virkeligheden hemmer Kønssygdommene, men snarere synes at være til Skade derfor. Jeg skal ikke trætte ærede Medlemmer med nogen Oplæsning af Tal og Statistik i større Udstrækning, men jeg vil blot nævne et enkelt Eksempel. Jeg skal nævne en Statistik af en højt anset norsk Læge, forhenværende Overlæge August Korn, over Forholdene i København, hvor man har Politireglementering og Lægevisitation af prostituerede Kvinder, og Forholdene i Kristiania, hvor man har ophævet denne Reglementering. Det viser sig her, at Forholdene ere noget bedre i Kristiania end i København med Hensyn til Kønssygdommenes Udbredelse. Man maa huske paa, at København er omtrent dobbelt saa stor som Kristiania, og det viser sig da, at der i 1904 har været i alt 7013 Tilfælde af Kønssygdomme i København, men kun 2467 i Kristiania. Det vil procentvis sige, at af Befolkningen i København har i Aaret 1904 1,66 pCt. været angrebet af Kønssygdomme, medens Procenten i Kristiania i 1904 kun har været 1,10. Man ser altsaa, at der ikke er saa ganske ringe Forskel i Tallene til Fordel for Kristiania, hvor der ikke er Reglementering eller Visitation, og det samme viser sig for Resten gennemgaaende. Der er ikke stor Forskel, men det lader dog til, at Visitationen og Reglementeringen snarere er til Skade end til Gavn.

Hvordan kan det dog være? Man skulde dog synes, at det var selvfølgelig, at man dog altid maatte faa fat paa nogle af Smittekilderne, naar man tvang Kvinderne til at lade sig visitere af Lægerne. Men Sagen er den, at det, man opnaar derved, opvejes langt af andre Ting, for det første deraf, at det er langtfra alle Kvinder, der ernære sig ved Utugt, som det kan lykkes at faa indskrevne. Det er kun en Brøkdel. Det opgives f. Eks. fra Paris, hvor man har Systemet med Reglementering, at det kun er $\frac{1}{10}$ af de Kvinder, der ernære sig ved Utugt, det lykkes at faa indskrevet, medens de $\frac{9}{10}$ undgaa Politiet og ere frit boende. Saa forstaas det jo let, at det har forholdsvis lidt at betyde, om man kan faa fat paa $\frac{1}{10}$ af disse Kvinder og faa dem undersøgte. Dertil kommer, at selve den Omstændig-

hed, at de skulle indskrives, hvis Politiet faar fat paa dem, gør, at de fritboende sørge for at skjule sig saa meget som muligt og navnlig undgaa at gaa til Læge, naar de ere smittede, da de ellers risikere at blive indskrevne, og det ville de meget nødigt. Alene ved denne Omstændighed modvirkes den Fordel, som kunde opnaas ved Indskrivning. Men dertil kommer det afgørende Moment, at denne Reglementering skaber en falsk Tryghed hos Folk, særlig da hos Ungdommen, der let faar den Forestilling: disse Kvinder ere syne, de ere altsaa smittefri, og vi kunne besøge dem uden Fære for Smitte. Gennem denne falske Tryghedsfølelse skader man ogsaa i sanitær Henseende langt mere, end man gavner ved selve Visitationen.

Det er Grunden til, at Visitationen ikke nytter, og til, at den Begrundelse, man hidtil har givet af de bestaaende Forhold, ikke holder Stik, og dermed er i Virkeligheden ethvert Forsvar bortfaldet, thi hindrer dette System ikke Smitteens Udbredelse, kan det ikke være til Gavn i sanitær Henseende, lader der sig overhovedet ikke anføre noget som helst Forsvar derfor, men saa lader der sig rejse vægtige Anker derimod. For det første er der den, at dette System ligefrem lokker Folk til Utugt ved at give dem denne falske Tryghed, og for det andet — det lægger jeg Hovedvægten paa —, at det ganske sikkert forvirrer Menneskenes, Ungdommens Begreber, naar de have lært, at Utugt er noget slemt, og de saa se, at Politiet ordner og regulerer det; saa synes det jo at maatte være noget, der er nødvendigt, og ikke noget, der er galt. Dette er den væsentlige Anke imod Systemet.

Hovedtanken i dette Forslag er altsaa, at Reglementeringen skal fjernes, at Staten med andre Ord ikke længere bør give sig af med at kontrollere og reglementere Utugtsrhvervet. Hvorledes skal Staten da stille sig overfor dette Spørgsmaal? Staten skal først og fremmest i videste Maal tilbyde Lægehjælp, stille sig saa at sige med aabne Arme overfor enhver smittet og stille sig saa human som muligt overfor den Ulykke, de ere komne ind i. Det tilsigter ogsaa dette Forslag, idet § 5 aabner Adgang til gratis Lægehjælp for enhver, der er kommen til at lide af Kønssygdomme. Videre kan man jo ikke drive det for at lokke Folk til at komme og blive hjulpe. Man skal give Folk den videst mulige Lejlighed til at blive helbredede, men dertil maa nødvendigvis ganske naturligt knytte sig Bestem-